

„Svetlo svieta v tme, ale tma ho nepohltila.“ (J 1,5)

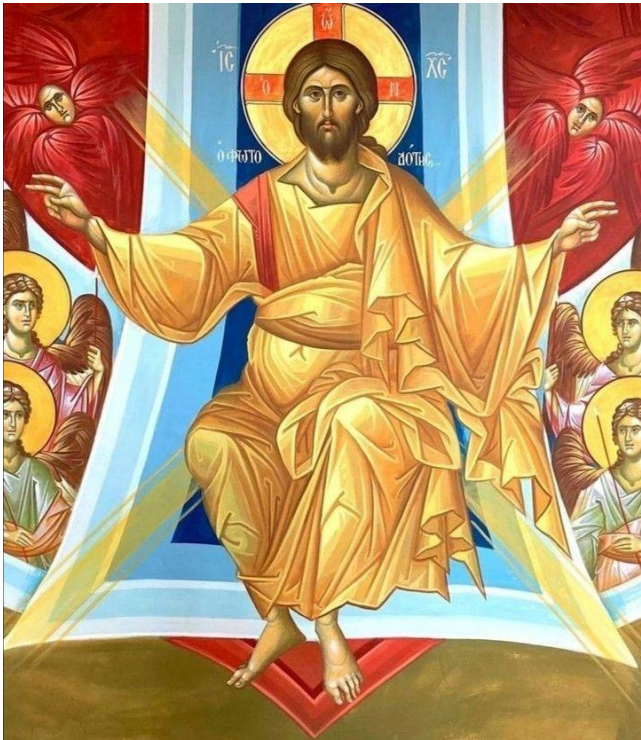
SVETLO PRAVOSLÁVIA

duchovný občasník pravoslávnej cirkevnej obce
Banská Bystrica

Číslo 67, rok 2025

Drahí bratia a sestry v Christu,

vo Svätom Písme sa píše: Čiňte pokánie, lebo sa priblížilo Kráľovstvo nebeské (Matúš 3, 2; 4, 17).

Žijeme v pokrivenom svete a my sami sme duchovne pokrivení a rozorvaní. Nikto z nás nepovažuje za cnosť rozčul'ovať sa, hádať sa, závidieť, urážať sa – i napriek tomu sa rozčul'ujeme, hádame sa, závidíme si a urážame sa. Je neuveriteľne ťažké tomu všetkému odolať!

A preto málokto z nás sa skutočne usiluje o Kráľovstvo nebeské, kde nič z toho neexistuje. Padlý človek, samozrejme, nechce trpieť v pekle, ale ani k Bohu sa v skutočnosti približovať veľmi nechce. Nemá poňatie, čo tam, u Boha, má robiť. Spievať žalmy vo dne i v noci? Modliť sa?

Najžiadanejšie pre väčšinu z nás by bolo zachovať všetko tak, ako je tu na zemi. Väčšina ľudí nechce do Kráľovstva nebeského, o ktorom v skutočnosti vieme len málo. Apoštol Pavol, ktorý onen svet za svojho života navštívil, povedal, že ani oko nevidelo a ucho počulo, čo do ľudského srdca nevstúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú (1. Korinským 2,9). Väčšina ľudí potrebuje niečo oveľa banálnejšie a všednejšie: zdravie, pohodu, duševný pokoj – nekonečnosť pozemského „raja“, v ktorom je všetko vždy dobré.

Ale Boh stvoril človeka pre niečo iné. A Kráľovstvo nebeské, ako ho chápú kresťania, je plnosť života, pretekajúca, neobmedzená, nekonečná. Je to absolútna absencia úzkosti a strachu. Je to celistvosť, kde je všetko na svojom mieste a nie je nič nadbytočné alebo náhodné. To je tak úprimné a skutočné šťastie, že ho nič nemôže zatemniť.

Zmyslom pôstu je naučiť sa aspoň trochu viac milovať Boha, znovu získať schopnosť užívať si života podľa prikázaní, aby sa v nás prebudila túžba po Kráľovstve nebeskom.

S láskou v Christu Jana

Nositelia ducha odpustenie

Blahoslavená je cesta, na ktorú si sa dnes vydala duša...

prokimen bohoslužby pohrebu

schiiigumen Ján:

Pominuteľný svet si žije svojim životom a moje mnohohriešne telo leží v studenom hrobe. Telo je zo zeme vzaté a do zeme sa aj vráti, ale duša sa vráti k Bohu. A čože si získal pre večný život? Ha? Mučeníci ukážu jazvy za Christa, ctihodní podvihy a ty, čo?

igumen Nikon:

Keď človek srdcom pocíti, že jeho duša je nakazená hriechom, že je ním celá zjazvená, že nemá síl ju sám uzdraviť tak, ako malomocný nemôže sám seba uzdraviť, keď blízko pred očami zbadá smrť a mýtnice ostáva mu iba jediná nádej, jediné útočisko, ktorým je náš Spasiteľ Isus Christos! Doteraz bol od nás vzdialený. Lepšie povedané, my sme boli ďaleko od Neho. A teraz, On z neba prichádzajúci nás zachrániť jediný Spasiteľ berie hriechy naše na seba miesto nás. Poškodený dôsledkami našich hriechov, Svojou láskou pokrývajúci naše nedostatky, sľubujúci za vieru v Neho a za pokánie všetko odpustiť, očistiť našu dušu a telo, zjednotiť kajúcich sa hriešnikov so Sebou v tajine eucharistie ešte tu na zemi, ako záruku večnej jednoty v budúcom živote učiniť nás synmi Svojho Otca a tým nás urobiť účastníkmi na večnej Božej sláve a blaženstve. Hľa, v čom spočíva kresťanstvo! Hľa, toto je Božia láska a milosť Božia k padlému ľudskému pokoleniu.

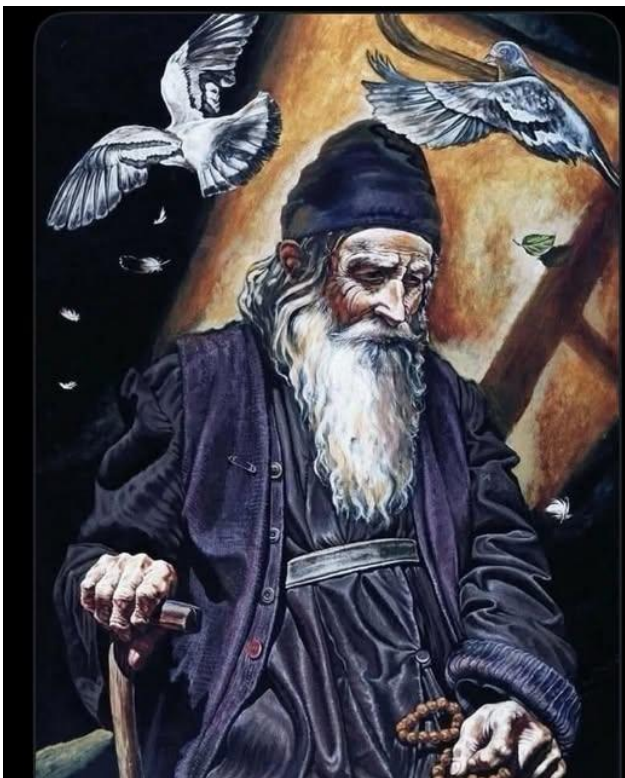
Prosím, ľutujte a milujte sa navzájom. Vzájomne si pomáhajte v materiálnych aj duchovných potrebách. Kde je pokoj a láska, tam je Boh. Nenávisť a závisť je od diabla. Toto je závet mňa umierajúceho. Čiňte pokánie, ako mýtnik sa považujte za hriešnych, proste Boha o zľutovanie a ľutujte sa navzájom.

Cirkev

Hlavná príčina nebudovania Cirkvi spočíva v tom, že si nevšímame pravidla svätých apoštolov, snemov a Otcov, na ktoré dokonca zabúdame a zamieňame ich výmyslami, ktoré sú cudzie duchu Cirkvi, ktoré sú prevzaté z ducha nenávidiaceho pravoslávnu Cirkev, ktoré likvidujú samotného ducha Cirkvi.

svätiteľ Ignatij Brjančaninov

igumen Nikon:

Nebudem ti písať o pravidlách apoštolov a snemov. Prečítaj si ich sama. O ich presnom aplikovaní v súčasnosti nemôže byť ani reči.

Myšlienku je možné sfalšovať, ale ducha sa sfalšovať nedá. Hľa, prečo Cirkev majúca Christovho ducha bezchybne odvrhla všetko, čo ho nemá. Kto nemá Christovho ducha, ten nie je ani Jeho učeníkom, nasledovníkom.

Človek je svätý podľa obrazu a podoby Božej. Je svätý preto, že v tajine krstu sa obliekol do Christa. Nezvyčajne svätý je vtedy, keď prijíma sväté Dary Telo a Krv Christa. Keď zápasí s hriechom, je ranený, ale pokračuje v boji, činí pokánie, prosí o odpustenie a Božiu pomoc, vtedy sa stáva svätým Christovým vojakom a v boji s hriechom získava mnohé duchovné poklady, aké by iným spôsobom nezískal. Ako ľudské telo zo seba vyvrhuje cudzorodé telesá, tak aj Pán z Cirkvi vyhadzuje Jemu cudzích, lepšie, oni sami odchádzajú od Cirkvi. Preto je Cirkev vždy svätá. Ona je tajomným telom Christa. Klamlivá myseľ to nemôže pochopiť. Preto je potrebná viera. „Verím v jednu svätú, všeobecnú a apoštolskú Cirkev“.

Christos - cieľ života

igumen Nikon:

Znášajte si navzájom svoje ťažkosti a takto naplňujte Christov zákon, lebo plniaci Christov zákon sa naplní Christovým pokojom presahujúcim obvyklé ľudské chápanie. Tento pokoj činí človeka necitlivým k pozemským starostiam a utrpeniu, hasí akýkoľvek záujem o tento svet, nesie ľudské trápenie, v srdci rodí lásku ku všetkému, ktorá zakrýva všetky nedostatky blížneho, nevšíma si ich, núti ľutovať iných viac než seba. K tomuto pokoji sú povolaní všetci v Christa veriaci a zvlášť mnísi.

Iba kresťanstvo činí človeka normálnym tak, ako to bolo so svätými. Normou človeka

je Christos. *Už nežijem ja, ale žije vo mne Christos.*

igumenija Arsenija:

Isus je počiatok aj koniec, je cieľom, je lemom všetkých ľudských prianí. On je dvermi, ktorými človek vstupuje do duchovného života, On je cestou vedúcou k životu, On je život, ktorý keď človek okúsi, stane sa mŕtvym pre všetko ostatné. Do poslednej minúty nemôže človek umrieť pre všetko, no na základe viery môže a mal by zanechať všetko pred tým, než pristúpi k týmto Dverám...

Pozdravujem vás s novým rokom, želám vám zdravie, duševný pokoj a obnovu života. Arsenij Veľký každý deň hovoril: „Pane! Neurobil som nič

dobré, dopraj mi začať v dnešný deň“. Aj my by sme mali aspoň na začiatku každého nového roka začať od znova, s novým predsavzatím, s novým úsilím ducha zrieknuť sa všetkého starého v nás, aby sme získali jednotu s tou novou obnovenou prirodzenosťou, ktorej je prisľúbené vzkriesenie.

...nikdy neopúšťajte Christa. Nech bude cieľom všetkých vašich úsilí, cieľom všetkých želaní srdca a myšlienok. Zamilujte si Jeho vôľu, Jeho prikázania, kvôli Nemu svojim blíznym konajte akékoľvek dobro slovom, či skutkom. Ak budete milovať Christa, ak kvôli Nemu v čomkoľvek postúpíte proti hriech milujúcim želaniam svojho srdca, ak Mu obetujete akúkoľvek svoju, stanete sa Jeho tajným kňazom, mníchom, anjelom.

schimníška Ardaliona:

Zjednotiť sa s Ním neznamená porovnávať sa s Ním, ako rovný s rovným, ale prijať Ho, ako tma prijíma svetlo, ako chorý prijíma liečbu, ako chudobný prijíma bohatého... pre toto je potrebná smrť vlastnej vôle, aby sme mohli žiť s Christom v Bohu. Aj apoštol Pavol preto hovorí, už nežijem ja, ale žije vo mne Christos. Nelikviduje sa tým naša osoba, no umierajúc telom duchovne vstáva z mŕtvych v Christovi. A tak, ako pred tým naša vôľa žila pre seba a seba činila cieľom života, všetko k sebe usmerňovala, sebou všetko osvetľovala, tak teraz sa Christos stal životom jej duši, dušou jej života. Jedinou prácou takejto duše sa stane modlitba, ňou žije a dýcha. Aké zázraky zjavuje Pán takejto duši a cez

ňu aj svetu je známe iba Jemu. Samotná duša si neželá nič viac, toto je hranica jej hľadania, odtiaľto očakáva smrť, aby mohla byť s Christom. V budúcom živote je dokonalosť a v tomto nedokonalom svete je aj tá najväčšia dokonalosť nedokonalou. Tu je Christos, ako liek pre chorobu, tam je Christos korunou dokonalosti.

chránenie zmyslov a citov

Nepokúšaj svoju myseľ nepotrebnými myšlienkami alebo vyhľadávaním teba do pokušenia zvädzajúcich ľudí, dokonca aj keď si myslíš, že tým nebudeš zdolaný, pretože aj múdri sa takýmto spôsobom skazili...

ctihodný Izák Sýrsky

Ja (duša) som si všimla, že moje pocity sú vždy zhodné s tvojimi (myseľ) myšlienkami.
svätiteľ Ignatij Brjančaninov

igumen Nikon:

Zvlášť cez zrak a sluch sa zapratáva duša. Toto zapratanie ožíva počas modlitby a nedovoľuje nám sústrediť sa.

Vždy sa snaž nepopustiť vôľu svojim zmyslom zraku, sluchu, hmatu, aby si si uľahčil zápas s myšlienkami a chránil sa pred ťažkými pokušeniami a dokonca aj pádmi. Za každú dopustenú zmyslovú voľnosť sa kajaj pred Bohom, lebo toto je v skutočnosti počiatkom možno aj ťažkého hriechu.

Nenechávaj voľnosť vo vzťahu k nikomu. Ku každému človeku sa správaj tak, ako keby si sa s nim videl prvýkrát.

preložil
Marek Ignacik

Ako často je potrebné sa spovedať?

Rozhovor s otcom Nikonom na Svätej Hore Atos

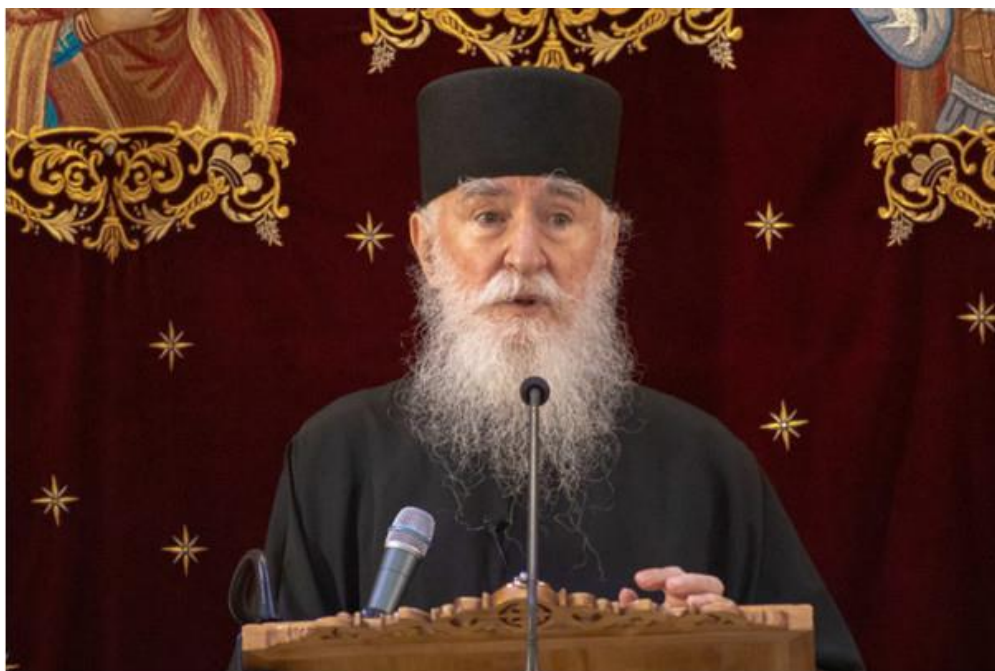
Moderátor: Jeden z našich divákov sa pýta: „Každú nedeľu pristupujem ku svätému Prijímaniu, ale nedokážem pochopiť, ako často je potrebné sa spovedať. Zároveň nemám ani svojho spovedníka.“

Odpoveď starca Nikona:

Pokiaľ nemáš spovedníka, ako sa budeš spovedať? V prvom rade musíte nájsť spovedníka (duchovného otca) a dôkladne sa mu spovedať, aby poznal celý váš duchovný život, rovnako ako lekár musí vedieť všetko o zdraví a chorobách pacienta, ktorý k nemu prišiel.

Po takejto spovedi je dôležité spovedať sa čo najčastejšie,

samozrejme po dohode so spovedníkom, a pristupovať k svätej Eucharistii pri každej svätej liturgii. Liturgia sa koná práve preto,

aby sme prijali sväté Prijímanie. Nie je to len divadelné predstavenie, počas ktorého sledujeme, ako kňaz číta modlitby, pekne dvíha ruky, krásne kadí alebo len počúvame spev chrámových spevákov. Chrám nie je koncertná sála. Svätá liturgia sa koná za účelom prijatia svätého Prijímania, to je hlavný cieľ liturgie. Bohužiaľ, už sa neriadime niektorými cirkevnými pravidlami (t. j. posvätnými kánonmi). Napríklad existuje pravidlo, ktoré hovorí, že ak kresťan neprijme svätú Eucharistiu tri po sebe nasledujúce nedele, podlieha exkomunikácii z Cirkvi. Našťastie sa týmto ustanovením neriadime! (V opačnom prípade by sme museli väčšinu Rusov vylúčiť z Cirkvi.) Toto pravidlo však stále ukazuje, aká dôležitá je svätá liturgia. Prví kresťania, a nielen oni, ale aj v neskorších dobách, si ani nevedeli predstaviť, že by čakali celý týždeň, z jednej nedele na druhú, a medzitým neprijali sväté Prijímanie.

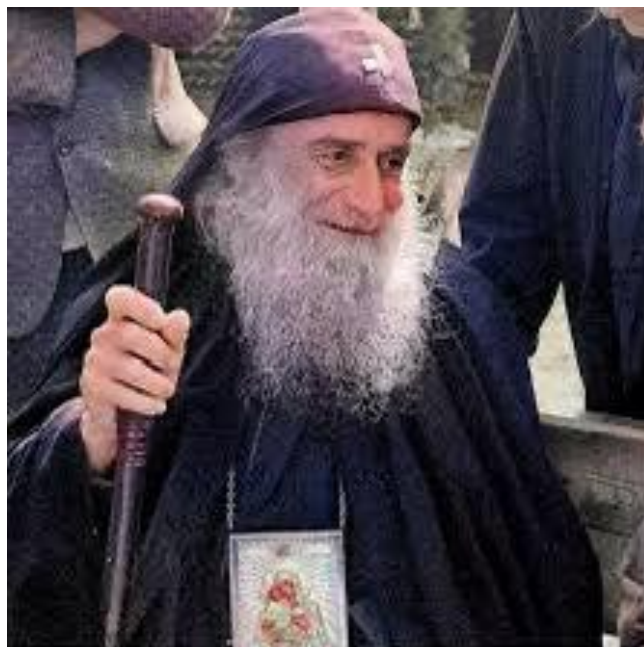
Počas týždňa dostali aj sväté eucharistické dary! Keďže svätá liturgia sa slávi len v sobotu a nedeľu vo Veľkom pôste, starovekí kresťania vytvorili akúsi náhradnú liturgiu – takzvanú liturgiu vopred posvätených darov. Táto liturgia nie je liturgiou, v ktorej

sa posväcujú dary chleba a vína, pretože sväté dary už boli posvätené v plnej liturgii v nedeľu a zostávajú v darovacej krstiteľnici.

Počas týždňa sa spolu s večernou bohoslužbou slávi táto (kajúcna) liturgia vopred posvätených darov práve preto, aby sme mohli prijať Telo a Krv Isusa Christa aj vo všedné pôstne dni.

Samotná existencia liturgie vopred posvätených darov jasne svedčí o tom, aký veľký hriech je prijímať sväté tajomstvá Tela a Krvi Isusa Christa len sporadicky. Podľa pôvodnej kresťanskej tradície nestačí prijímať sväté Prijímanie len v sobotu a nedeľu. Sväté tajomstvá by sme mali prijímať aj počas týždňa. Ako hovorí sv. Paisij Svätohorec,

tradícia sa začala považovať za nesprávnu prax, zatiaľ čo nesprávna prax sa stala tradíciou. Porušenie duchovného a kánonického pravidla začať prijímať svätú Eucharistiu len v nedeľu (neskôr ani nie každú nedeľu a nakoniec len niekoľkokrát do roka) sa tak začalo nesprávne považovať za posvätnú tradíciu. Ale to je v skutočnosti porušenie pravoslávnej tradície, a nie našej posvätnej tradície! Koniec koncov,

pôvodnou tradíciou bolo prijímať sväté prijímanie počas týždňa. Častá účasť na svätej Eucharistii je, samozrejme, vždy možná, keď nie je žiadna prekážka pre prijatie svätých darov. Naš spovedník nás upozorní na takúto prekážku. Práve duchovný život pod vedením spovedníka je dôvodom, prečo nechodíme na spoveď pred každou svätou liturgiou. Napríklad spovedník nám môže povedať, aby sme prijímali sväté Prijímanie každú nedeľu, každú druhú nedeľu alebo pri každej liturgii s výnimkou prípadov, keď upadneme do ťažkého hriechu, ako je odsúdenie človeka (hnev), cudzoložstvo, nevyplácanie mzdy zamestnancovi a iné ťažké hriechy a duchovné pády. V takom prípade by mal človek ísť na spoveď pred pristúpením k svätému Prijímaniu. Ak sa

takýchto hriechov nedopúšťame, vždy môžeme pristupovať k Najsvätejšej Eucharistii (v súlade s požehnaním spovedníka).

Moderátor: Otče, v Grécku existuje veľmi dobrá tradícia, podľa ktorej sa sväté Prijímanie neprijíma len vtedy, keď človek zhrešil konkrétnym hriechom. V Rusku však existuje dosť zvláštna prax a svätá spoveď sa stala "priechodom" k svätému Prijímaniu. Človek, ktorý nespáchal vážny hriech, cíti psychický tlak, pretože sa aj tak musí priznať. V takýchto prípadoch človek pri spovedi v skutočnosti nehovorí o svojich hriechoch, ale o rôznych obavách, starostiach, vedľajších problémoch atď. Hoci nemá čo povedať, pretože pred týždňom išiel na spoveď, musí ísť na spoveď znova o týždeň (ak chce každú nedeľu prijímať sväté dary).

Starec Nikon: To je veľká chyba. Keď ľudia v chráme idú na sväté Prijímanie a iní ľudia čakajú vedľa nich na spoveď, môže kňaz povedať niekomu pred všetkými zúčastnenými: "Nechod' na sväté Prijímanie, stoj vzadu?" Ak to urobí, zahanbí ho a poníži ho pred všetkými. Môže sa stať, že táto osoba potom do chrámu ani nepríde. Môžeme pred všetkými povedať: "Nie, nechodíš na sväté Prijímanie?"

Moderátor: Nie je pravidlom, že spoveď sa koná pred všetkými.

Starec Nikon: Ľudia často chodia na spoveď, keď sa sväté Prijímanie už v chráme začalo. Ja sám som videl kňazov v Rusku stáť v epitrachiloch a spovedať sa tesne pred začiatkom svätého Prijímania, aby sa ľudia mohli priblížiť ku kalichu.

Zoberme si príklad: Žena spáchala hriech, pre ktorý nemôže prijať sväté Prijímanie, a kňaz jej hovorí: "Nemôžete ísť na sväté Prijímanie!" Jej manžel to vidí a začína premýšľať: "Čo urobila moja žena, keď ju kňaz nepustil na sväté Prijímanie? Možno zhrešila s iným mužom."

Snád' nie je nič horšie (v živote Cirkvi) ako takéto spojenie spovede a svätej Eucharistie. Dávajte si na to pozor! Sú to dve rôzne mystériá. Je to ako povedať dospelému, ktorý sa rozhodol prijať svätý krst: "Ak si prijal svätý krst, musíš prijať aj svätú sviatosť kňazstva!" Ako to súvisí? Najsvätejšie tajomstvo spovede je jedno a Najsvätejšia sviatosť Eucharistie je druhá, a preto sa vyznávame nezávisle od svätého Prijímania. Príčinou odlišných praktík v Rusku môže byť cudzí, napríklad rímskokatolícky vplyv.

"Tradícia" spovede pred svätým Prijímaním je veľmi nerozumná. Ak nemáte čo povedať, je zbytočné prísť a vymyslieť si niečo len preto, aby vám kňaz povedal: "Chod' a chod' do Najsvätejšej Eucharistie," alebo, ak si naozaj spáchal veľký hriech, aby ti povedal: "Chod' preč!"

Nehanbí sa kňaz robiť také veci? Čo ak sa po takejto udalosti vyskytnú v rodine problémy? Nie je to od diabla, pretože tieto problémy spôsobuje kňaz, ktorý vám zakazuje pristupovať k svätej Eucharistii pred všetkými ľuďmi.

V ruskom chráme som videl ľudí, ktorí sa blížili k svätému Prijímaniu, a po oboch stranách stáli dvaja kňazi v epitrachile a spovedali sa priamo pred svätou Eucharistiou. Je to nemysliteľné, nepochopiteľné a neprijateľné! Samozrejme, nemôžeme ísť na sväté Prijímanie bez spovede, ale ak sme sa predtým vyspovedali a spovedník nám povedal, aby sme prijali sväté Prijímanie, potom chodíme na sväté Prijímanie, pokiaľ sme sa nedopustili konkrétneho ťažkého hriechu. Keď sa stovky ľudí chcú priblížiť ku kalichu a v chráme je len jeden kňaz, ktorý by ich mohol vyspovedať (ale nemôže to stihnúť), ľudia zostanú bez svätého Prijímania, pretože nie je v jeho moci vyspovedať ich všetkých. To je neprijateľné! Našťastie v našej gréckej cirkvi takáto situácia nie je.

Reformy, ktoré Peter I. zaviedol v ruskej cirkvi, priniesli do života Cirkvi mnoho rôznych prvkov zo Západu. Nie je to len architektúra, hudba alebo západné maľby (namiesto kanonických ikon). Peter I. otvoril dvere, ktorými sa do ruskej pravoslávnej tradície dostalo mnoho zlých vecí a cudzích zvykov. Áno, na jednej strane sa Rusko za vlády Petra I. obrátilo na západný svet, ale na druhej strane zničilo svoju duchovnú tradíciu. Bolo by dobré potichu sa vrátiť k autentickým koreňom. Vrátiť sa tak, aby sa neurazili jednoduchí a možno menej vzdelaní ľudia. Vráťme sa k starým duchovným tradíciám!

www.pravoslavnekrestanstvo.sk

Modlitby za našich zosnulých

Nezabudnite na svojich zosnulých. Tu je 10 poučení ctihodného Paisija Svätohorca o spomínaní zosnulých.

1. Modlitby živých za zosnulých a za nich vykonávané zádušné bohoslužby sú poslednou možnosťou na získanie pomoci, ktorú Boh dáva zomrelým pred svojím druhým príchodom. Po poslednom súde už žiadnu pomoc nebudú môcť získať.
2. Podobne ako keď navštevujeme väzňov a prinášame im osviežujúce nápoje a pod., a tým im zmierňujeme utrpenie, tak tiež uľahčujeme utrpenie zomrelých modlitbami a almužnami, ktoré konáme za pokoj ich duší.
3. My, ktorí žijeme na zemi, máme čas, aby sme činili pokánie, zatiaľ čo nešťastní zomrelí už nemôžu sami zlepšiť svoju situáciu, ale očakávajú pomoc od nás. Preto im musíme pomáhať svojou modlitbou.
4. Boh chce pomôcť zomrelým, pretože je mu ich ľúto, ale nerobí to, pretože je ušľachtilý. Nechce dať diablovej možnosti, aby hovoril: „Ako môžeš spasiť tohto hriešnika, keď sa vôbec nenamáhal?“ Keď sa ale modlíme za mŕtvych, dávame Bohu „právo“, aby zasiahol.

5. Naše modlitby za zosnulých Boha dojímajú viac ako modlitby za živých. To je dôvod, prečo naša cirkev ustanovila svätenie zádušného koliva, zádušnej bohoslužby a panychídy. Zádušné bohoslužby sú najlepším obhajcom duší zomrelých.

6. Otče, keď niekto umrie a jeho príbuzní nás prosia, aby sme sa za neho modlili, je správne modliť sa za jeho pokoj, jedny na čotkách počas prvých štyridsiatich dní po jeho smrti?

Ak sa modlíš za zosnulého na čotkách, potom sa ich modli aj za ďalších zosnulých. Prečo má vlak jazdiť tak ďaleko len s jedným cestujúcim? Ved' môže naložiť aj iných. Vieš, koľko mŕtvych potrebuje modlitbu? Títo nešťastníci prosia o pomoc, ale nemajú nikoho, kto by sa za nich modlil! Niektorí ľudia veľmi často nechávajú slúžiť bohoslužby a panychídy za nejakého svojho zomrelého príbuzného. Ale z toho nezíska pomoc ani ten človek, za ktorého sa táto modlitba konala, pretože takáto modlitba nie je Bohu príliš milá. Keď už raz nechali za tohto zosnulého odslúžiť toľko zádušných bohoslužieb, nech sa súčasne modlia aj za iných zosnulých.

7. Otče, aký úžitok majú zosnulí z našich modlitieb? Uvediem ti príklad. Ak by si ma napríklad našla žiť v pivnici a povedala by si igumenke: „Je mi toho človeka ľúto. Presuňme ho do horného poschodia, aby ak žije, ešte videl slnko.“ Myslíš si, že by to igumenka urobila? Samozrejme, že áno, otče. A ak to urobí igumenka, Boh snád' neuľahčí údel zosnulého, keď ho budeme prosiť? Nepreloží ho do väzenia s lepšími podmienkami alebo dokonca do samostatného bytu?

8. Otče, v kostnici sa zapaľuje lampáda? Áno, to je obeť za zosnulých. Dokonca už samotné zapálenie sviečky za dušu zosnulého sú pre neho veľký úžitok.

9. Mŕtvi potrebujú modlitby viac ako živí, pretože živí majú ešte nádej, že budú konať pokánie. A Boh chce, aby existovali ľudia, ktorí ho budú prosiť za zosnulých, pretože definitívny súd ešte nenastal.

10. Zádušné bohoslužby majú takú silu, že môžu dokonca vyviesť dušu z pekla.

ŽALMY

Žalm 26 sa treba modliť nielen v situáciách NEBEZPEČNOSTI a STRACHU, ale aj v prípade, keď je človek slabý duchom. Žalm začína slovami „Pán je moje svetlo a moja spása“ a v podstate je hymnou k Bohu a pevným presvedčením, že Pán neopustí človeka.

◆ Žalm 50 pomáha začať NOVÝ DEŇ, pretože je súčasťou pravidla rannej modlitby. Týmito slovami kráľ Dávid prináša Bohu pokánie za hriechy a nepravosť, ktorú spáchal, a žiada Boha, aby očistil jeho srdce. Dávidovo pokánie vyústilo do slov: „Zmiluj sa, Bože, podľa svojho veľkého milosrdenstva.“

👉 Žalm 90 sa väčšinou číta v situáciách ÚTOKU, keď je človek ohrozený nepriateľom, ako aj v pokušeniach, ktoré pochádzajú od neviditeľných nepriateľov.

◆ Žalm 19 začína slovami „Pán ťa vypočuje v deň súženia; meno Boha Jákobovho ťa ochráni“ a rovnako ako Žalm 90 je vhodné čítať v KAŽDEJ NEBEZPEČNEJ situácii. Človek sa odovzdáva do rúk Boha a dúfa v jeho pomoc.

👉 Žalm 22, ako aj žalm 90 by sa mali modliť v MINÚTACH NEBEZPEČENSTVA alebo útoku, ako aj pred prijímaním. Podstata žalmov je nádej v Božej milosti.

◆ Žalm 33 spieva HLBKOU VĎAČNOSTI k Pánovi za všetky Jeho požehnania.

👉 Žalm 102 nám pomáha prosiť Boha o POŽEHNANIE. My sami musíme byť pripravení pozhnať našim deťom aj tým, ktorí nás obťažujú.

◆ Žalm 138 spieva o Božej myšlienke v živote každého človeka. Prečítaním veriaci žiada Boha, aby ho OSLOBIL od chýb a nespravodlivých činov a nasmeroval ho na cestu večného života.

Bolo by dobré naučiť sa v prvom rade prvé tri žalmy zo zoznamu – 26, 50, 90.

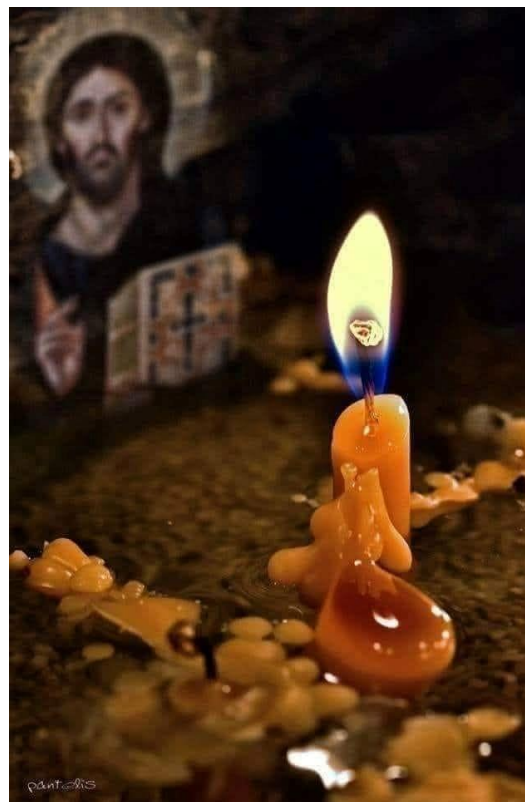
Ale nie sú to len spomínané žalmy, ktoré by mali poznať naspamäť. Môžete sa učiť tie, ktoré vám presne vyhovujú. Možno nepoznáš všetky žalmy naspamäť, ale môžeš čítať Žaltýr s pozornosťou a úctou.

👉 Žalmy sú nepochybne duchovné, ale treba si dávať pozor, aby sa na ne nespoliehalo ako na kúzla. Toto vyzerá skôr ako pohanstvo, ale nie úprimný rozhovor s Pánom.

Čas na trpezlivosť

Keď zhodnotíme svoj život, väčšina z nás nie je na tom tak zle. Ale naše osobné predstavy a sny sa nezhodujú s Božími. Vieme, že nie je dobré tlačiť a trvať na svojom riešení a to ani vo vzťahu k ľuďom, ani vo vzťahu k Bohu. Škoda, že nás to neučia rodičia alebo niekto blízky už v detstve. Starec Porfirij to vysvetľoval tak, že keď Boha o niečo prosíme, nemáme na Neho naliehať. Máme poprosiť, teda podať objednávku, a čakať. Hoci by to trvalo roky, a stále sa nič nedialo, máme ostávať v pokoji, netrápiti sa pravidelne touto záležitosťou, lebo nie vždy prosíme o rozumnú vec alebo ešte neprišiel čas, kedy by sme mali danú záležitosť riešiť.

Preberám si túto radu starca Porfirija v mysli a uvedomujem si, že to takto naozaj funguje. Niekoľkokrát som prežila ten moment, keď skutočne som dostala to, o čo som prosila. Niečo bolo za pár dní. Pri niektorých mojich prosbách už čakám niekoľko rokov. Pri niektorých viem, že ešte neprišiel čas na to, aby sa mi splnili. Len na to vo svojom sebecke zabúdam. Sme netrpezliví a dovoľíme emóciám, aby nás opantali a bojíme sa, lebo nevieme, čo bude zajtra. Strach nám vládne. Nechávame sa ovplyvniť inými ľuďmi. Alebo sa porovnávame s niekým a pritom, ten druhý si môže myslieť, že my sa máme lepšie a nie on. Porovnanie nás neposilňuje, ale naopak oslabuje. Kamarátka môže mať niečo, čo ja nie, ale každý sme iný človek a z iného prostredia alebo máme iné schopnosti. Naše predsudky o sebe a o druhých robia s nami nerozumné veci. Pochybujeme o sebe, o Bohu, o svojich blízkych. Prestávame trpezlivo čakať a pracovať na obyčajnom mieste alebo chodiť s obyčajným mužom/ženou. Dokonca sme ochotní chodiť s niekým len preto, aby sme neboli singel – sami. Pripadá mi to podlé voči tomu partnerovi, lebo ten nás môže mať naozaj rád/rada a my to vôbec neberieme vážne. Kto teda berie lásku vážne? Možno ju nikdy nerozoznáme od zaľúbenia, sexuálneho ošial'u alebo strachu zo samoty. Veď nevieme ani sami sebe tieto záležitosti priznať. A potom padáme...

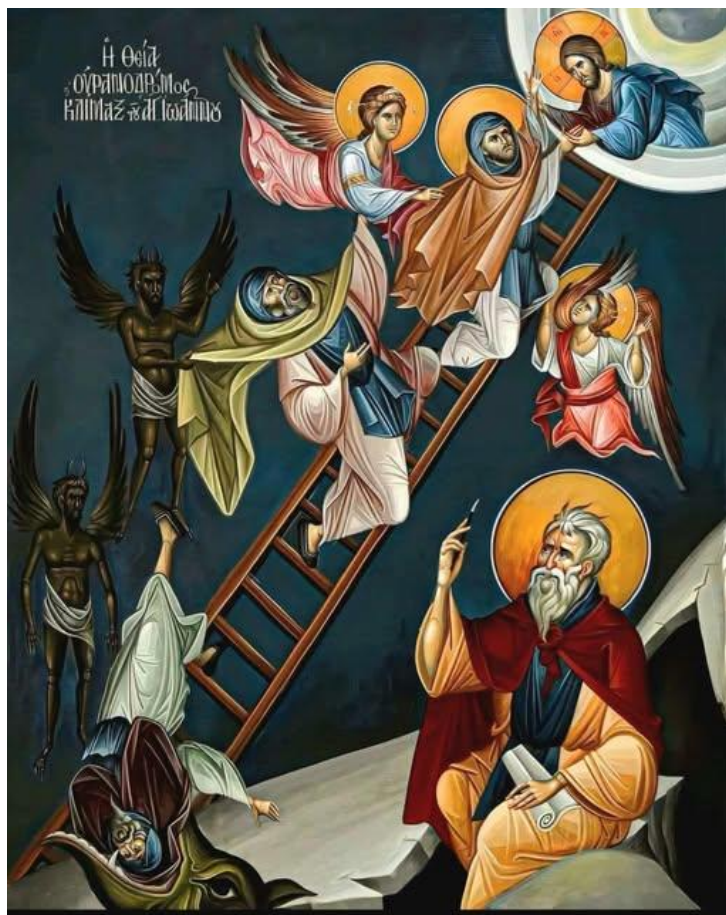

Boh berie lásku vážne! Pod tým čakaním to myslí tak, že necháme veci plynúť, aby sa nám buď otvorili oči alebo aby dozrel čas na vyplnenie prosby. Čakanie má vždy zmysel – hlboký zmysel. Učí nás trpezlivo žiť a nečakať na zázraky, ale minimálne konať modlitbou, pozornosťou k svojim blízkym alebo širšiemu okoliu, konať v tichu jednoduché veci. Buďme trpezliví k Božej práci! Buďme tu a teraz ľuďmi!

Elena Nemčíková

SOBORNOSŤ

Dnešná doba prináša veľké duchovné výzvy. Otec archimandrita Konštantín vo svojej

vynikajúcej prednáške podrobne analyzoval stav súčasného sveta, pričom poukázal na hlbokú duchovnú krízu, ktorá zachvátila spoločnosť. Táto kríza nie je iba výsledkom morálneho úpadku, ale najmä odklonu od kresťanskej pravdy. Vo Svätom Písme nachádzame varovania, že v posledných časoch dôjde k veľkému odpadnutiu od viery – k apostáze. Dnes sa tento proces zrýchľuje a ovplyvňuje nielen sekulárnu spoločnosť, ale v niektorých prípadoch aj samotnú Cirkev. Vidíme, že v rôznych krajinách sa kresťanstvo dostáva do čoraz väčšej izolácie. Morálne hodnoty, na ktorých bola vybudovaná európska

civilizácia, sú postupne vytláčané, pričom sa zavádzajú nové ideológie, ktoré sú v priamom rozpore s kresťanským učením. Pravda sa relativizuje, hriech sa ospravedlňuje a posvätné tradície sa spochybňujú. Žiaľ, aj niektorí kresťania sa nechávajú ovplyvniť týmto duchom doby a začínajú ospravedlňovať zmeny, ktoré sú v rozpore s učením Cirkvi. V tejto situácii je kľúčové, aby sme si nanovo uvedomili význam sobornosti v Cirkvi. Sobornosť, ako ju chápeme v pravoslávnej tradícii, nie je ani demokraciou v modernom zmysle, kde rozhoduje väčšina, ani autokratickou vládou jedného človeka. Sobornosť znamená jednotu Cirkvi v

Duchu Svätom, harmóniu medzi biskupmi, duchovenstvom a laikmi – pričom hlavou Cirkvi zostáva Christos. História nám ukazuje, že kedykoľvek sa Cirkev odklonila od tohto princípu, dochádzalo k rozdeleniam a krízam. Naopak, keď sa Cirkev riadila zásadami sobornosti, dokázala odolať vonkajším tlakom, uchovať pravdu viery a viesť veriacich k spásu. V kontexte dnešného sveta je dôležité zdôrazniť, že neomylnosť nepatrí žiadnemu jednotlivcovi, ale celej Cirkvi ako tajomnému Christovmu telu. Dejiny nás učia, že niektoré synody či jednotliví hierarchovia sa mohli odchýliť od pravdy, no Duch Svätý vždy zachoval Cirkev v pravom učení. Naša úloha dnes spočíva v tom, aby sme bránili pravoslávnu vieru, odmietali kompromisy, ktoré vedú k apostáze, a zachovali skutočnú jednotu Cirkvi. Sobornosť nesmie byť chápaná ako politická záležitosť, ale ako duchovný princíp, ktorý nás vedie k pravde a svätosti. Dnes potrebujeme nielen pevnú vieru, ale aj odvahu stáť za ňou, aj keď sa proti nej stavia celý svet. Musíme sa vrátiť k evanjeliovému duchu, pokániu a modlitbe, aby sme mohli byť skutočnými svedkami Christa v tomto nepokojnom čase.

Autor: Arcibiskup Averkij (Taušev)

Jakub

zdroj: Истинное Православие и современный мир : Сборник статей и речей ко дню сорокалетия священнослужения / Архиепископ Аверкий. – Jordanville: Типография преп. Иова Почаевского. Holy Trinity Russian Orthodox Monastery, 1971. – 311 с

TETOVANIE

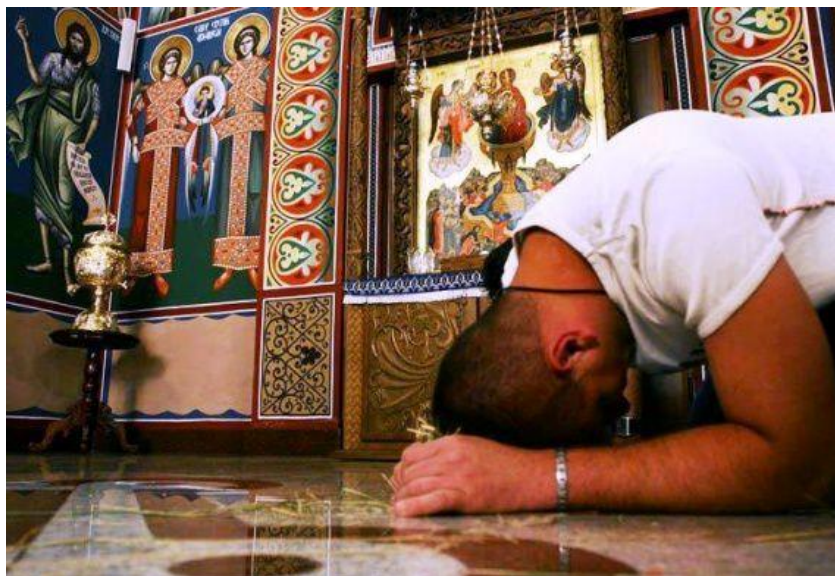

Tetovanie je hriešnou škaredosťou nad Božím obrazom.

Dnešná spoločnosť sa baví ako malé dieťa, ktoré našlo ostrý nôž a teraz sa s ním bezducho hrá. Ale na rozdiel od dieťaťa, ktoré ubližuje len sebe, ľudia dnes ubližujú nielen

svojmu telu, ale aj duši. Tetovanie sa stalo bežným javom, akýmsi spôsobom „sebavyjadrenia“, ktorý v skutočnosti nie je nič viac ako tupým výsmechom Božieho stvorenia.

Telo je chrámom Božím, stvoreným na obraz a podobu Pána. A každé tetovanie je jazykom vandalizmu nad touto svätyňou. Aká slepota! Ako sa môžete posmievať tomu, čo vytvoril sám Stvoriteľ? Apoštol Pavol striktno varuje: „Neviete, že ste Božím chrámom a Boží Duch žije vo vás? Ak niekto zničí chrám Boží, bude potrestaný od Boha, pretože Boží chrám je svätý, a tento chrám ste vy » (1 Kor 3,16-17).

Tí, ktorí sa nechávajú tetovať, sa snažia presvedčiť, že je to len krása alebo znak niečoho dôležitého. Ale čo je to za krásu, keď skresľuje telo? Aký je zmysel v symboloch kreslených na mäse, ako na plote? Praví kresťania si musia ctiť telo aj dušu, lebo veci aj veci tvorí Pán pre svoju slávu, nie pre ľudskú márnosť.

Svätí otcovia boli vždy bezohľadne prísni voči tým, ktorí opovrhujú svojim telom.

Ján Zlatoústý povedal: „Nezdobte sa vonkajšími farbami, pretože je to znak márnosti, nie zbožnosti. Ozdobte sa dobrými skutkami a čistotou srdca." A nie sú tieto slová v dnešnej dobe fér, keď sa ľudia snažia skrásliť svoje telo tým, čo ho len

poškvrňujú?

Niektorí sa ospravedľujú stiahnutím krížov či ikon. Ale nie je to rúhanie? Dá sa prirovnať maľovaný kríž k tomu, ktorý nosíme na krku, požehnaný a posvätený v chráme? Je to ako maľovať ikony na ploty špinavými rukami a nazývať to modlitbou. **Tetovanie je pečiatka zúfalstva, nevery a hlúposti.** Ľudia zámerne skresľujú svoje telá, jazyk lupičov vlámu do chrámu a kreslia na ikony svoje bezcenné znamenia. A ako potom môžete tvrdiť, že je to normálne alebo dokonca dobré?

Pán nepozera na telo, ale na srdce. Telo však nemôže byť poškrvené rovnako ako duša. Ján z Damasku pripomína: „Ten, kto poškrvňuje svoje telo, uráža nielen seba, ale aj Pána, ktorý ho urobil dokonalým a čistým. " Viete si predstaviť svätca s tetovaním? Viete si predstaviť, ako sa Bohorodička zdobí v niečom, čo nie je od Boha?

Je zábavné vidieť niektorých mladých ľudí hrdo predvádzať svoje "umelecké dielo". Je to ako chváliť sa tým, čo je napísané na čele: „Nerozumím, čo je čistota a svätosť. "A najsmutnejšie

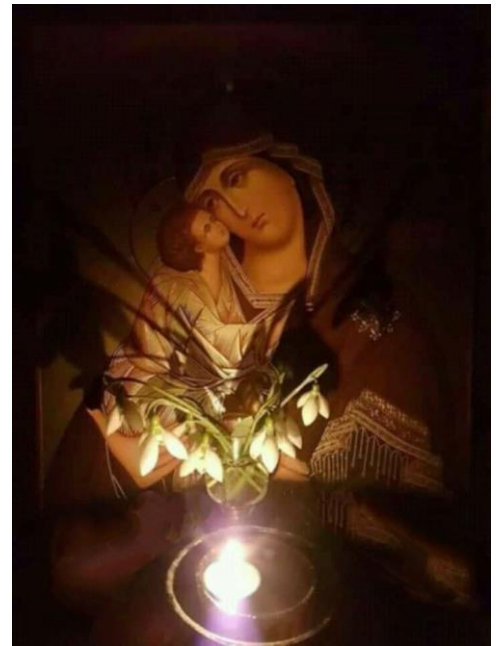
na tom je, že niektorí z nich sa považujú za kresťanov.

Pán hovorí vo Svojom zákone jasne: „Nerobte si na svojom tele rezu za mŕtvych a nerobte si hnetené znamenia. Ja som Pán“ (Leviticus 19:28). Ak to Boh chráni, tak prečo by si mal človek myslieť, že môže robiť inak?

Tetovanie je hriech, pečať, ktorú si človek dobrovoľne nasadí na telo. Je to akt pýchy a neposlušnosti, ktorý naznačuje vzdialenosť od Boha.

Čiňte pokánie vy, ktorí ste opovrhovali svojím telom. Lebo Pán je milosrdný, ale netoleruje, aby sa Mu vysmieval nad vlastným výtvorom. Zmyte si nielen farbu, ale aj hrdosť, ktorá vás ženie k takýmto hanebným činom. Pretože len čistota tela a duše môže človeka doviest' do Kráľovstva nebeského.

Chceš, aby sa na teba anjeli pozerali s ľútosťou ako na hlupáka? Odmietni to zlo a vráť sa k Bohu, kým je ešte čas.

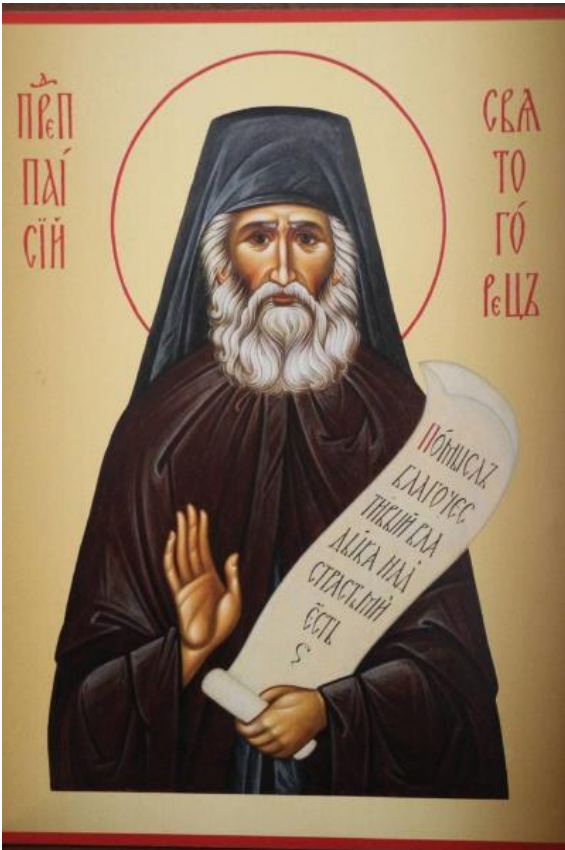
Svätý Paisij Svätohorec

Príbehy, poučenia, zázraky, proroctvá...

Časť 11

Keď sa cítiš unavený, odpočívaj v Christovi. Jednoducho povedz: **'Pane, som unavený, postaraj sa o mňa.'**

Starče, ako možno posilniť našu vieru?

Viera sa upevňuje modlitbou. Človek, ktorý od detstva neživil vieru, ale má vôľu to robiť, si ju môže pestovať modlitbou, ak prosí Christa, aby zvýšil jeho vieru. Musíme sa modliť ku Christovi, aby nám dal viac viery a zvýšil ju. Čo povedali apoštoli Christovi? Zvýš našu vieru, však? Keď hovoríte o jej zvýšení, tak to znamená to, že dôveruješ Bohu. Lebo ak človek nedôveruje Bohu, čo v ňom Boh môže rozmnožiť? Prosíme Boha, aby nám dal viac viery, aby sme nerobili zázraky, ale aby sme Ho ešte viac milovali. Všetko nám pomáha upevňovať a prehĺbovať vieru v Boha. Kvety, kobyľky, hviezdy aj hromy. Všetci tieto veci vidíme, no nepomáhajú každému, pretože dostávame správy, ktoré sú myšlienkami, ktoré nám posiela nepriateľ. Napríklad, keby v mori nebola soľ, zapáchalo by. Ak však niekto bez viery študuje tento jav vo svojom laboratóriu, nepomôže mu to, pretože si neočistil srdce. Ale ak to niekto robí s oddanosťou a dobrou povahou, aj tie najneobvyklejšie udalosti budú videné inými očami cez Božie osvietenie a budú oslavovať Boha.

Vôľa a úsilie musí prísť od teba. Boh poskytne silu a výsledok.

Čo je skutočná modlitba?

Každá pravá modlitba je bojom so smrťou a zrieknutím sa smrti. Každá pravá modlitba je boj o život a potvrdenie Života. Čo je pravá modlitba? Je to modlitba, ktorá vás robí silnejšími ako smrť, modlitba, ktorá prináša víťazstvo nad strachom a hrôzou zo smrti. Ak sa po modlitbe pozrieš do seba a stále pociťuješ rovnaký strach zo smrti ako predtým, vedzte, že vaša modlitba nebola pravdivá. Ale ak sa po modlitbe pozrieš do seba a cítiš sa ľahostajný k smrti, vedz, že tvoja modlitba bola pravdivá. Pred ukrižovaním na kríži Christos už raz zvíťazil nad smrťou počas svojej modlitby v Getsemanskej záhrade. Getsemanská modlitba je konečným modelom dokonalej bojovnej a víťaznej modlitby ukázanej ľudstvu a zverenej nám ako posvätný odkaz.

Keď Mu všetko zveríme, Boh je povinný nám pomôcť.

Keď človek odsudzuje, odháňa zo seba Božiu blahodať, stáva sa bezbranným, a preto sa nemôže napraviť.

Odvaha je úplná dôvera v Boha. Bez nej niet úspechu v duchovnom živote. Kto má odvahu, má aj lásku. Boh ho neopustí

Kde démoni skrývajú šťastie, aby ho ľudia nikdy nenašli?

Metropolita Pavlos zo Sisanionu a Siatisty (+2019) nám rozprával inšpiratívny príbeh od svätého Paisija: Dnes žijeme v dobe, keď trpíme všetci. Ale každý si myslí, že príčinou jeho utrpenia je jeho blížny. V skutočnosti trpíme kvôli sebe. Takto zakončím, nie som si istý, či som to už povedal, ale nedávno som to čítal a veľmi sa mi to páčilo. St. Paisij zvykol označovať démonov ako „tagalakia“.

Takže som niekde čítal nasledovné: Raz mali „tagalakia“ [démoni] konferenciu. "Kde by sme mali skrývať šťastie, aby ho ľudia nikdy nemohli nájsť?"

Jeden z nich hovorí: "Navrhujem to ukryť na najvyššej hore sveta. Kto to tam hore nájde?"

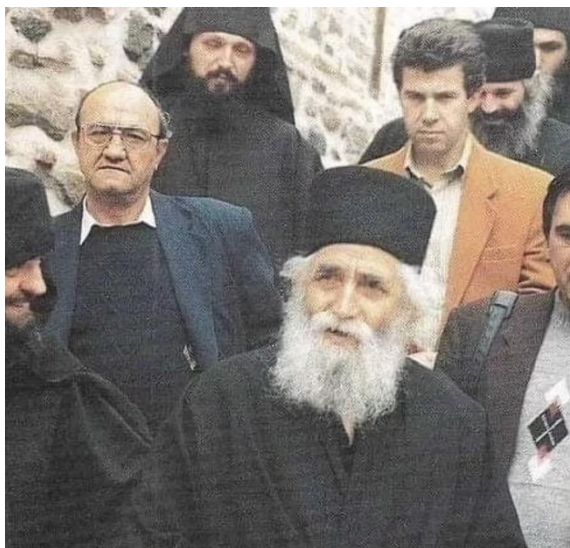
Ostatní hovoria: "Nie, dnes majú ľudia toľko prostriedkov a [môžu] vyliezť všade, nájdu to [tam]."

Ďalší hovorí: "Navrhujem skryť sa v hĺbke najväčšieho oceánu. Kto tam bude môcť dosiahnuť?"

"Majú ponorky, majú toľko vecí, že to nájdu."

Malý „tagalaki“ [démon] nehovoril. Ostatní sa ho pýtajú: "Ty maličký, čo myslíš?"

"Mám ďalší návrh. Skryť šťastie ľudí na mieste, kde nikdy neuveria, že existuje, a preto sa im ho nikdy nepodarí nájsť."

Na zvyšok to zapôsobilo. "Dobrý návrh, ale kde je také miesto?"

"Navrhujem, aby ste skryli šťastie ľudí v ich dušiach. Nikdy sa im ju nepodarí nájsť, pretože nikdy neuveria, že sa tam dá nájsť."

Toto je naša dráma. Boh nám to povedal. "Lebo kráľovstvo Božie je v skutku vo vás." [Lukáš 17, 21]. Hľadáme ho vonku a preto ho nikdy nenájdeme.

Želám si, a robte to aj vy, aby sme sa s láskou a slobodou pozerali na Boha, s láskou a slobodou na ľudí, aby sme skryté šťastie našli v sebe. Aby sme sa upokojili a našli mier

a potom nájdeme účel a krásu našej duše.

Chrám sv. Dimitria z Nea Elvetia z Vyronasu, Atény, Grécko, 24. mája 2016

<https://www.youtube.com/watch?v=gIHvlsghUe0>

Kresťan nesmie byť fanatický; musí milovať všetkých ľudí a byť voči nim citlivý. Tí, ktorí bezohľadne vyhadzujú komentáre, aj keď sú pravdivé, môžu ublížiť.

Dostaneš toľko lásky, koľko ponúkneš. Ak lásku nedáš, lásku nedostaneš. Pozrite sa na matku: neustále ponúka svoju lásku svojim deťom; neustále od nich dostáva lásku na oplátku, takže jej láska sa stále zvyšuje. Ale keď chceme lásku druhých výlučne pre seba a očakávame, že všetci ostatní nám budú dávať, a ak, keď urobíme niečo dobré, myslíme na kompenzáciu, potom namiesto neoceniteľnej lásky máme lacnú lásku. To nás odcudzuje Bohu a lásku nedostávame ani od Boha, ani od iných ľudí.

Náš kňaz bol zatknutý počas nemeckej okupácie a nahradil ho iný kňaz, ktorého sme si až tak nevážili. Veľa pil, nemohol často ani slúžiť, prišiel do chrámu už hojdajúc sa na nohách. Ja som ho postavil do rohu chrámu a stál pred ním, aby mohol spadnúť na mňa, a nie na podlahu, a nebol zahanbený. Mnohí si ho preto nevážili, správali sa k nemu pohrdavo.

Oveľa neskôr som zistil, prečo sa tak stalo. Bol mladým dôstojníkom, keď Biela armáda opúšťala Krym. Bol na jednej lodi, na druhej bola jeho mladá manželka a deti. A počas ostreľovania loď, na ktorej boli všetci jeho blízki, sa potopila a on zostal sám.

Samozrejme, môžete povedať: „Niečo podobné sa stalo Jóbovi – všetky jeho deti zomreli, ale on neodvrátil sa od Boha a zostal takým spravodlivým, akým bol od počiatku.“ Ale toto očakávať a navyše vyžadovať nemá

nikto právo. Pamätám si, keď bol otec Michail vzatý do väzenia. Išiel som k nemu na spoveď. Poznal som ho dobre, vedel som o ňom všetko, okrem dôvodov prečo začal piť – poznal som ho len ako opitého kňaza. A vyspovedal som sa mu.

Pamätám si, ako stál nado mnou a plakal – nie opileckými slzami – plakal súcitom. Nebol to len súcit, ale aj sústrasť. Jeho duša bola roztrhnutá skutočnosťou, že tu sa mu jeden mládenec priznal, priniesol svoje hriechy, a že mohol zomrieť, ak by sa neuzdravil. A keď som dokončil spoveď, povedal mi: „Vieš, kto som, že nemám právo ti radiť, lebo sám nie som hodný kňazstva, ktoré mi bolo dané, a tvojej dôvery. Ale cháp: si stále mladý, nestaň sa takým, akým som sa stal ja. A tu je čo ti poviem, aby som ti pomohol nestať sa ako ja...“ A potom mi dal rady, ktoré boli vzácne, lebo boli krvou z duše človeka, ktorý trpel svojou hriechnosťou. Nepodarilo sa mu ju poraziť, ale nikdy sa neupokojil. Vždy sa trápil a padal, no po každom páde vstal a išiel k Bohu, otvoril Mu svoju dušu, kričiac nie od vína, ale od pravého pokánia. A toto je jedna z najúžasnejších spovedí, ktorou som v živote musel prejsť.

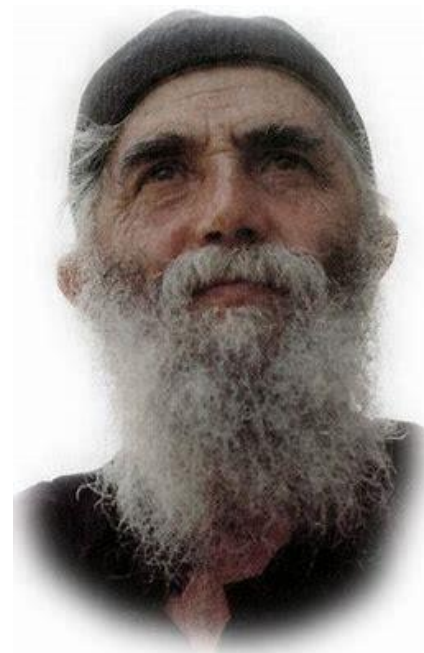
Metropolita Anthony (Bloom), <https://www.youtube.com/watch?v=cuO7cYBwVMM&t>

Budte opatrní so svojimi priateľmi

Jedného dňa išli dvaja kamaráti na prechádzku. Jeden mal oblek a bol čistý. Druhý mal na sebe staré oblečenie a bol špinavý. V určitom okamihu narazili na blato. Potom ten špinavý zobral blato a dostal druhého, ktorý bol čistý, zašpinil. Zlý človek chce, aby bol spravodlivý ako on, teda zlý. Preto buďte v živote opatrní a voľte si za priateľov spravodlivých.

Starče, prečo cítim v sebe určitú prázdnotu?

Toto pochádza z márnej slávy. Keď sa snažíme byť povýšení v očiach ľudí, cítíme sa vnútorne prázdni – ovocie márnej slávy – pretože Christos nevstupuje do prázdnoty, ale do srdca nového človeka. Nanešťastie, duchovní ľudia často túžia po cnosti, ale chcú aj niečo, čím by mohli živiť svoju pýchu, to jest uznanie, prvé miesto a tak ďalej, len aby skončili s prázdnotou v duši, prázdnotou márnej slávy; nie je tam plnosť, žiadne trepotanie srdca. A čím viac rastie ich márnomyseľnosť, tým viac sa v nich rozširuje prázdnota a tým viac trpia.

Pokračovanie nabudúce...

AKO SA HRIEŠNICA STALA SVÄTOU

Život prepodobnej Márie Egyptskej, ktorej je posvätený piaty týždeň Veľkého pôstu, bol vždy jedným z najobľúbenejších čítaní v Rusku. Ľudia v ňom nachádzali históriu života svojej vlastnej duše, ktorá blúdiac s duchom tohto sveta pre dočasné hriešne potešenie, zabudla na Boha a večnosť. Toto pokračovalo, až kým sa Boh nedotkol ich srdca svojou milosťou.

Taký bol aj život Márie Egyptskej. Myslím si, že ona nebola takou cynickou smilnicou, ktorá utratila hanbu a svedomie, a obchodovala so svojim telom kvôli osobnému zisku. Mária bola jednou z tých ľudí, ktorí kvôli hlúposti a satanskému zvädzaniu nasmerovali silu svojej duše a tela nesprávnym smerom. Avšak, keď Boh pred ňou otvoril cestu do neba, tak všetka plamenná sila jej lásky vzlietla ku Kráľovskému Ženíchovi a premenila ju na veľkú sväticu.

Bývalá smilnica nemala ani Evanjelium, ani duchovného otca, ani základné teologické vedomosti. Vo svojej duši nemala nič okrem jednej veci – obrovskej sily lásky. To stačilo na to, aby zostala na púšti sama so sebou a Bohom, a milosťou Svätého Ducha pochopila všetko, čo bolo potrebné

pre spasenie. Aby človek mohol milovať Boha, musí sa naučiť milovať tak, ako dokáže milovať Boh.

* * * * *

„Krajina hluchých“

Raz na našich obrazkách vysielali film Valerija Todorovského „Krajina hluchých“. Dievča Rita miluje obetavou nezištnou láskou svojho snúbenca - zlého, malicherného, nenapraviteľného gamblera, a chce mu za každú cenu pomôcť, aby sa nedostal na miesto, kam sa rozbehol. Z tohto dôvodu Rita sama vchádza do podsvetia a stáva sa súčasťou tohto pekla. Film končí úžasnou scénou: keď raz znova jej snúbenec ukazuje svoju podlosť a prehrá všetky jej peniaze, ona ho ľutuje, odpúšťa mu a stále miluje, napriek jeho neustálym zradám. Nakoniec ju snúbenec za túto jej obetavú lásku začne nenávidieť.

Srdce, plné vášní, ktoré sa ich nechce vzdať, nemôže žiť v prítomnosti všetko odpúšťajúceho svetla lásky. Duša milujúca temnotu začína nenávidieť svetlo, nenávidieť samotné odpustenie, lásku, všetko to, čo odкрýva jeho vlastnú temnotu.

Obetavá láska je vo svete nahrádzaná spotrebiteľskou láskou. Je strašné, keď človek s takouto psychológiou spotrebiteľa požaduje od Boha lásku len z toho dôvodu, že si myslí, že za to zaplatil – dal almužnu, veľa sa modlil, postil, urobil to, či tamto... Zdá sa mu, že si kúpil lístok, že má všetko zaplatené, tak prečo Boh mlčí? Prečo neznejú trúby z neba, neprichádzajú zjavenia z duchovného sveta, nežnosť, dar čistej modlitby, kajúcne slzy? Faktom je, že Boh sa sám nepredáva. Môže sa darovať iba tým, ktorí od Neho nič neočakávajú. Dáva jednoducho, bez akéhokolvek kalkulovania.

* * * * *

Božia blízkosť

Často nám príde milovať Boha tak, ako Georgij Želtkov miloval kňažnú Vieru Nikolajevnu (A. Kuprin „Granátový náramok“). Na rozdiel od tohto hrdinu, však nemusíme zúfať z toho dôvodu, že táto láska, ako sa nám zdá, je neopätovaná. Boh skutočne často dlho mlčí a niekedy sa zdá, že nás vôbec nepočuje. Stáva sa, zvlášť pri prvých krokoch k viere, že cítime Boha veľmi blízko pri nás. Dokonca odpovedá na drobné naše prosby, ktoré sa zdá nestoja ani za pozornosť. Ale potom tento pocit niekde zmizne. A najťažšie dni pre dušu sú tie dni, keď potrebujete Boha viac ako čokoľvek iné, keď na Neho v zúfalstve kričíte, voláte Ho, klopete a On mlčí...

Toto sú najstrašnejšie obdobia v ľudskom živote. V týchto dňoch sa skúša naša vernosť a dôvera v Boha – vtedy, keď sa zdá, že Boh nás opustil a zabuchol za Sebou dvere. V skutočnosti On neodišiel, jednoducho zostal stáť pred dverami.

V skutku je to potrebné nám samým. Všetci svätí prešli takýmito etapami. Tak bolo tiež s Máriou Egyptskou. Toto je „noc svätých“, čas, keď oni viseli na kríži a prežili to, čo sa vydralo z hrude Samého Spasiteľa: „Bože Môj, Bože Môj, prečo si ma opustil...“

* * * * *

Bezstarostná sloboda ducha

Čítajúc život Márie Egyptskej vidíme výsledok toho, k čomu prišla ku koncu života, ale nevieme presne cestu, ktorá ju viedla k takémuto výsledku. Pre nás môže byť ťažké prežiť aj malé utrpenie, a život prepodobnej Márie v púšti bol každodenným ukrižovaním. Výška kontemplácie, ktorú dosiahla, mohla byť získaná iba vo veľmi tvrdých životných podmienkach. Získala bezstarostnú slobodu ducha, pretože odmietla všetko pozemské, všetko, čo stojí na nepevnej, bažinatej pôde času. Držiac sa iba Christa, nemajúc žiadny iný zmysel a cieľ života, sa hriešnica – smilnica Mária stala svätou prepodobnou Máriou Egyptskou.

Christos je nedosiahnuteľný pre tých, ktorí Ho hľadajú v knihách alebo dôkazoch, ktorí zaslepili svoju myseľ falošnými ideami a prázdnyimi myšlienkami.

* * * * *

Zmyslom ľudského života – vstúpiť do tohto zjednotenia s Bohom

Prepodobná Mária Egyptská nič nové nevynašla. Len vrátila svoju dušu, ktorá do toho času prebývala v otroctve myšlienok a falošných predstáv, do stavu duchovnej slobody. Nech sme kdekoľvek, náš duch je vždy s nami, pretože i on je koreňom nášho života.

Svätí otcovia nás učia, že jedine tým, že sa odvrátíme od všetkých vonkajších a vnútorných pripútaností a vrátime sa k tomuto koreňu života, nájdeme samotného

Christa, Ktorý je jediným zdrojom nášho bytia. Cieľom ľudského života je vstúpiť do tejto jednoty s Bohom. Ale aby sme to dosiahli, musíme poraziť naše nezrelé myslenie, pripútané k pozemským veciam a vášňam.

* * * * *

Ľudský duch je naša skutočná nesmrteľná osobnosť, ktorú sme žiaľ nahradili egoizmom a stali sme sa otrokmi pozemských myšlienok. Samotná myseľ nie je osobou, pretože je prchavá a nezastaviteľná. Duša tiež nie, pretože ju mučia vášne. Rozum tiež nie je osobou, pretože je plný rozporov. Um, duša a rozum sú prejavmi nášho nesmrteľného ducha, či vedomia, ktoré bolo stvorené na Boží obraz a podobu.

Nie prostredníctvom slov a kázaní, ale cez skúsenosť duchovného života a priame porozumenie Boha skrze milosť Svätého Ducha sa ľudský duch zapája do večného života, - tak nás učí jeromonach Simon (Bezkrvnýj).

Ale predtým, ako sa to stane, musí sa človek vysporiadať so svojimi myšlienkami. Nie sladké jedlo, ale myšlienky o ňom prenasledovali Máriu Egypťskú na púšti. Jej dušu trápili nie potešenia, ale spomienky na nich. Takisto je to i s nami, nie beznádejná situácia, ani choroba alebo smútok, ani potešenie alebo utrpenie, ale myšlienky o nich sa hrajú s našou myslou a manipulujú s nami. Tu je potrebné hľadať hlavnú príčinu našich duchovných zlyhaní.

* * * * *

Jediným pilierom nášho života je Hospodin Isus Christos

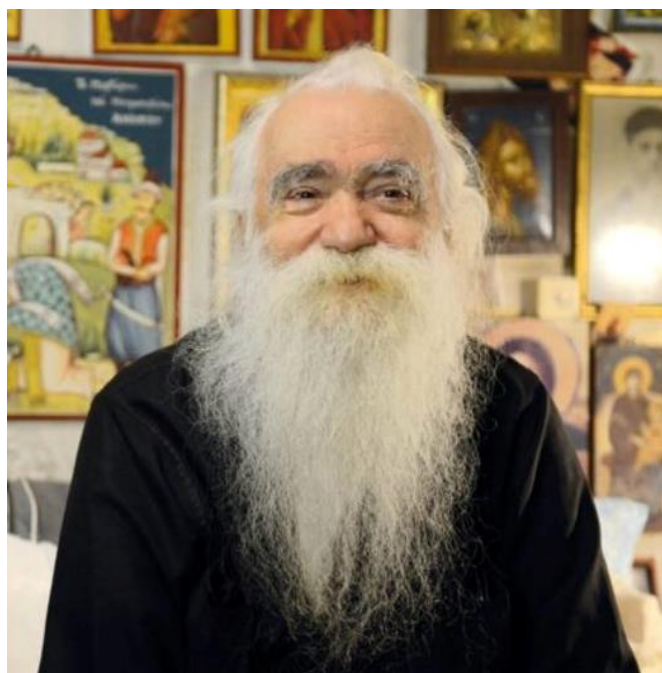
Preto sa kresťan zo začiatku musí naučiť zaháňať zlé myšlienky a dobrých sa držať. Niekedy vidíme, že aj dobré myšlienky nás môžu viesť k zlu. Pretože taká je povaha našej mysle – rozporuplná a nestabilná, na ktorú sa nikdy nemôžete spoľahnúť. Jediným pilierom nášho života je Hospodin Isus Christos. Ale preto, aby sme preťali všetky myšlienky a urobili Spasiteľa základom celého svojho života, potrebujeme krátku, ale neustálu modlitbu, ktorá nahradí všetky mentálne hnutia našej mysle a rozumu.

„Hospodi Isuse Christe, zmiluj sa nado mnou hriešnym“ – to je to, čo podľa slov svätých otcov očisťuje naše srdce, chráni myseľ pred rozptýlením, ukazuje našej duši správny smer. Nech aj svätá prepodobná pustovníčka Mária Egypťská je nám príkladom viery a vytrvalosti a pomôže nám na ceste k svätosti!

* * * * *

Протоиерей Игорь Рябко, Как блудница стала преподобной

Výroky svätých otcov

„... Smejte sa trochu, deti (moje). Odchádza tak diabol. Vytráca sa melanchólia. Nešťastie sa od nás vzdáľuje. Mizne beznádej. Zúfalstvo je preč. Smejte sa deti (moje)..

Diabol je sebecký a odchádza a necháva nás na pokoji. Rozumiete? A prosme (o pomoc) svätých. Nezanedbávajme to. Nezabúdajme na to!

... Humor je krásna vec, deti (moje). Cit pre humor nemá veľa ľudí. Niektorí sa nesmejú. Nehovorím, že sa máme rehoť. Pozor na toto. Ale usmievaj sa. Smej sa. Uvoľni sa...

... Humor je život, je to (naše) dýchanie. Ak toho druhého rozosmeješ, keď je smutný, to stojí za všetko! "Smiech je nehmotná dobročinnosť"

Nedovoľte, aby vaša vôľa bola vedená vašimi túžbami, ale nech je vždy spolu s Božou vôľou.

Vždy majte na pamäti, že nestačí len túžiť po tom, čo sa Bohu páči, ale Bohu treba slúžiť s čistým srdcom, bez túžby potešiť seba samého.

Aby si v tomto uspel, musíš vydržať strašný boj s vlastnou prirodzenosťou, strašnejší ako kedykoľvek predtým.

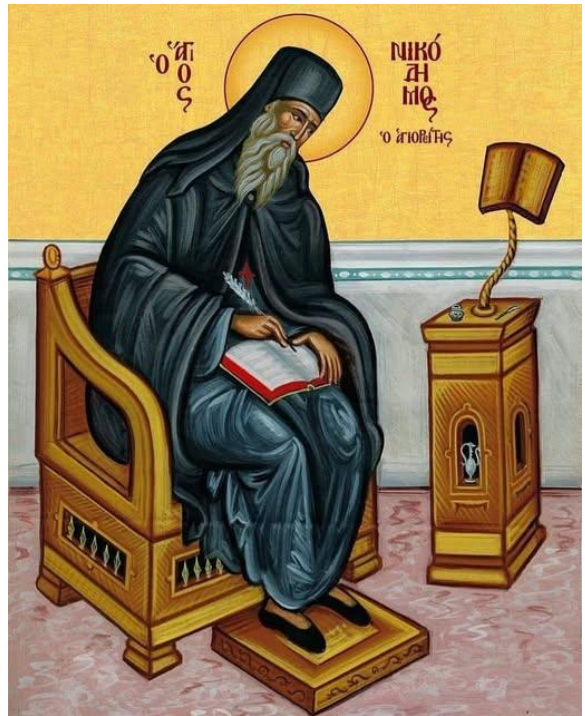
Naša príroda je taká sebavedomá, že vo všetkom, aj v tých najlepších a najduchovnejších dieloch je pripravená uspokojiť sa a tak žiť nevedomky a chamtivo.

Ctihodný Nikodém z hory Atos (och 1809)

-

Stvor vo mne čisté srdce, Bože a duch skutočnej obnovy vo mne.

Žalmy 51:12

Keď zhrešíš a ľudia vidia tvoj hriech, odsúdia ťa a odmietnu, vyhodia ťa ako špinavú a zbytočnú handru na tomto svete.

Tvoja viera však bráni tvoju hodnotu a hovorí ti: „Christos zomrel za hriešnikov na kríži. Zaplatil cenu za tvoj hriech pred Bohom a ty si Bohu veľmi drahý a vzácny.

Svt. Nikolaj Velimirović († 1956)

Cesta k Pánovi vedie cez lásku k ľuďom a iná cesta neexistuje!

V deň súdu sa nás nikto pýtať nebude, či sa ti zdalo, že som si bol úspešný v asketických cnostiach a koľko podvihov si urobil.

Pýtať sa budú, koľko hladných si nakrmil, nahých obliekal, navštívil chorých a uväznených, to je všetko.

Každému chudobnému, hladnému a väzňovi Spasiteľ povie: Ja som ten, kto bol hladný, bol som chorý, bol vo väzení (Mt 25, 35 - 36).

Keď sa nad tým zamyslím, týka sa to nás všetkých, ktorí sú v ťažkostiach a utrpení! Vždy som to vedela, ale teraz mám skúsenosti. Toto je desivé.

Ctihodná nová mučeníčka Mária (Skobcová)

18. / 31. pochod, pamiatka jej smrti v roku 1945, v koncentračnom tábore Ravensbrück

Dávajte si pozor na falošných prorokov, ktorí k vám prichádzajú v ovčom rúchu, no vo vnútri sú to havrativí vlci.

Matúš 7:15

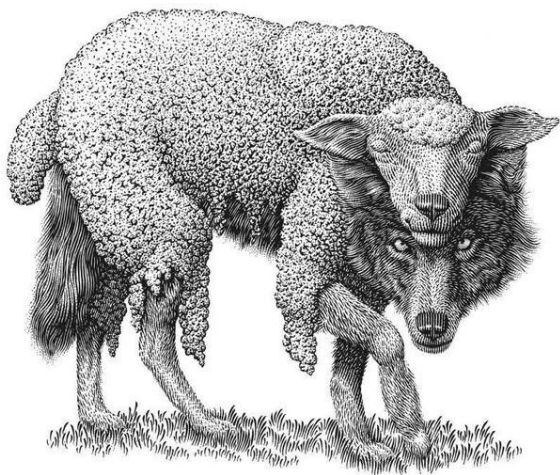
Preto, brat môj, ak uvidíš niekoho slušného vzhľadu, nevšímaj si, či je oblečený do ovčej vlny, či nesie meno presbyter, biskup alebo asketik.

Ale snaž sa spoznať jeho skutky.

Je cnostný a milostivý, je pohostinný, milosrdný, plný lásky, vytrváva v modlitbách, je trpezlivý?

Ak je jeho brucho bohom a hrdlo peklom, ak trpí láskou k peniazom, ak žije pokryteckou zbožnosťou, tak ho nechaj, nechaj ho. Toto nie je pastier poznania, ale dravý vlk.

Ak môžete súdiť stromy podľa toho, aké sú, podľa chuti a kvality, podľa ich ovocia, musíte súdiť predajcov Christa podľa ich činov. Napríklad, sú slávni svojou zbožnou úctou a bohom bázni, majú zlú dušu.

Ak nezberate hrozno z trní alebo figy z bodliakov, ako môžete očakávať, že počujete niečo dobré od zločincov alebo niečo užitočné od zradcov?

Vyhýbajte sa im ako večerným vlkom (S 3,3), ako trňom neposlušnosti, ako trňom nespravodlivosti a ako neplodným stromom.

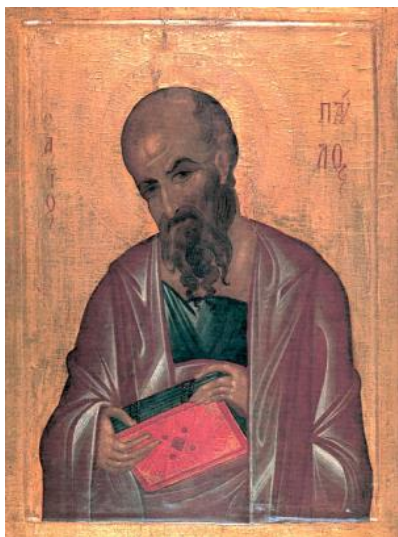
Ak nájdeš rozumného človeka, vstaň a ponáhľaj sa k nemu a nechaj svoju nohu vstúpiť cez jeho dvere (Sir 6:36), aby si sa od neho dozvedel tajomstvá spisov

zákona a darov blahobytu.

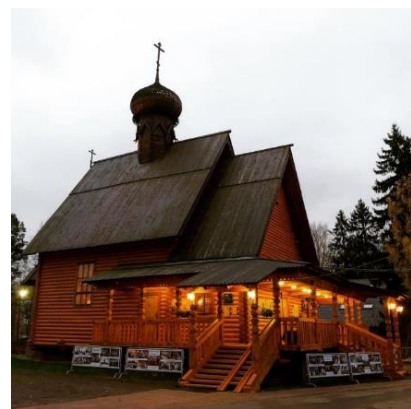
Žiadne múdre slovo ani ozdobený vzhľad nevedie človeka do nebeského Kráľovstva, ale dokonalá a bezúhonná viera.

Zo slov evanjelia podľa Matúša, sv. Atanáz Veľký

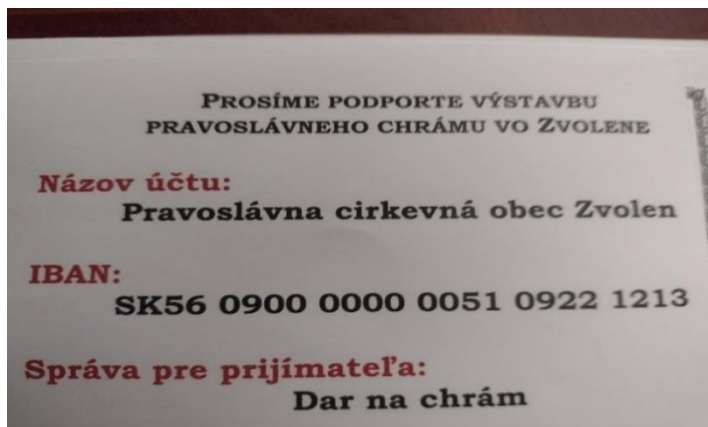
NEPREHLIADNITE

„Kto skúpo rozsieva, skúpo bude aj žať; kto však hojne rozsieva, hojne bude aj žať. Každý (nech dá), ako si zaumienil v srdci, nie z neochoty alebo z prinútenia; lebo ochotného darcu miluje Boh.“

(Druhý list apoštola Pavla Korintským 9, 6-7)

OZNAM

Všetkým sympatizantom pravoslávia oznamujeme, že nedeľné sväté liturgie sa v Banskej Bystrici a Zvolene konajú striedavo. Jednu nedeľu v Banskej Bystrici v dome Slovenského misijného hnutia na Skuteckého ulici č. 4 (oproti bývalému kinu Hviezda) so začiatkom o 9:00 hodine a ďalšiu nedeľu v kaplnke zvolenského zámku vo Zvolene so začiatkom o 8:30 hodine. Všetky sviatočné bohoslužby (večerné aj ranné), ktoré pripadnú na ktorýkoľvek deň v týždni okrem nedele, sa konajú v Banskej Bystrici v dome Slovenského misijného hnutia so začiatkom večer o 17:00 hodine a ráno o 7:00 hodine. Rozpis bohoslužieb s termínom, miestom a časom ich konania na každý mesiac nájdete na stránke www.pcozvbb.sk. Pre bližšie informácie o bohoslužbách a v prípade požiadaviek kontaktujte správcu cirkevných obcí mailom: marek.ignacik@gmail.com.

Informácie o našom občasníku, možnosti jeho odoberania či prispievania doň dostanete na telefónnom čísle redaktorky časopisu: 0903 170 583.

Zodpovedná:

Redaktorka: Mgr. Jana Tomášová, Jesenského 16, 974 01 Banská Bystrica,

e-mail: janetom1980@gmail.com

www.pravoslavie.sk